

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΑΔΡΙΑΝΗ ΛΕΚΟΥΒΡΕΡ

[Πώς έδοξάσθη και πώς απέθανε]

Ἡ Ἀδριανὴ Λεκουβρέρ μαζί με τὴν Κλαυδὴν καὶ τὴν Ραγὴλ ὑπῆρξε ἀπὸ τὲς πρῶτες ἐνδοξές καλλιτέχνιδες τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου. Ἐθαιμάσθη ὅσον οὐδεὶς ἄλλος καλλιτεχνικός ἀστὴρας διὰ τὸ ἑξακτὸ τάλαντον τῆς, διὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς, ἡ ὁποία ἦτο νεωτεριστικὴ καὶ φυσικὴ καὶ ἐδοξάσθη διὰ τὴν ὁμοίωσιν καλοσύνης τῆς, καὶ διὰ τὴν τραγικὴν περιπέτειαν τοῦ μυστηριώδους θανάτου τῆς.

Ἡ Ἀδριανὴ γεννήθη τὸ 1692 εἰς ἓνα μικρὸ χωριὸ τῆς Καμπανίας. Ἦταν δέκα ἐτῶν ὅταν ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Παρίσι με τὸν γονεὶς τῆς. Ὁ πατέρας τῆς, ὁ ποῖος ἦτο καπελᾶς, ἐνοίκιασε ἓνα σπιτάκι ἀπέναντι στὴ Γαλλικὴ Κωμῳδία. Κοντὰ ἐκεῖ ἦτο ἐγκατεστημένος κ' ἓνας πλανόδιος θίασος θεατρίνων. Οἱ καλλιτέχναι αὐτοὶ ἔκαμαν πρῶτες εἰς τὸ μαγαζὶ ἐνὸς μπακάλη, προσπαθοῦσαν δὲ συγχρόνως νὰ πείσουν τὴν Ἀδριανὴν νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν θίασον. Οἱ νεαροὶ ἐρασιτέχναι ἐπαίξαν ἔργα τὸν κλασσικὸν ὃν θεάτρον, Ρακίνα Μολιέρο, Κορνήλιου... Στὸ τέλος ἡ Ἀδριανὴ ἐπέισθη ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ σκηνῆς καὶ εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ὑπεκρίθη τὸν ρόλον τῆς Παυλίνης στὸ «Σιδ» τοῦ Κορνήλιου. Ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑπῆρξε τόσο μεγάλη, ὥστε ἡ κόμησσα Ντε Γκε, ἡ ὁποία κατοικοῦσε εἰς ἓνα μέγασον ἐκεῖ πλησίον, προσεκάλεσε τὸν θίασον νὰ παίξῃ σὲ μιὰ ἐσπερίδα τῆς. Ἡ Ἀδριανὴ, ἡ ὁποία δὲν εἶχε πλοῦσιον βεστιάρια, ἀναγκάσθηκε νὰ φορῶσιν τὴ βραδύα αὐτὴ ἓνα φόρεμα τῆς καμαριέρας τοῦ κόμητος Ντε Γκε!

Τέλος ἡ ὥρα τῆς παραστάσεως ἐφθάσε καὶ ἡ μικρὰ καλλιτέχνις ὑπῆρξε κατ' αὐτὴν τόσο τελεία εἰς τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ρόλου τῆς, ὥστε ἐπροκάλεσε τὸν θαυμασμό. Ἡ κυριεὶς ἔκλαιαν καὶ τὴν φιλοῦσαν μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, οἱ κύριοι ἦσαν κατὰπληρῆτοι.

Ἔτσι ἡ Ἀδριανὴ ἔγινε διάσημος σὲ μιὰ βραδεία. Ἀργότερα ὁ δούξ τοῦ Βανδὸμ προσεκάλεσεν ἐπίσης τὸν μικρὸν θίασον νὰ παίξῃ στὸ μέγαρό του. Ἡ Ἀδριανὴ ὑπῆρξε καὶ πάλιν ὑπέροχος καὶ ὁ δούξ τὴν ὑπεστήριξε μ' ἐνθουσιασμό.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἡ νεαρὰ ἠθοποιὸς ἔγινε τὸ εἰδωλό τῶν Παρισίων. Μιλοῦσαν πρὶν γ' αὐτὴ μετὰ θαυμασμό καὶ τὸ ὄνομά τῆς κατέστη περίφημο...

Εἰς τὸ στάδιόν τῆς τὴν ἐβροθήσαν ἐπίσης καὶ ὅσα ἄλλα χαρίσματα εἶχε, πλὴν τοῦ τάλαντου τῆς, καὶ εἶχε πολλὰ. Ἡ χάρις καὶ ἡ λιγυρότης τοῦ ἀναστήματος, τὸ πνεῦμά τῆς, ἡ καλοσύνη τῆς.

Εἰς τὸ θέατρον ἔκανον ὁμοίως. Ἐβελτίωνον τὸ παλῆμο τῶν ἠθοποιῶν εἰς τὴν σκηνήν, τὴν ἐνδυμασίαν των, τὰ σκηνικά. Ὑπῆρξε ἡ πρώτη ἠθοποιὸς πού ἔγινε δεκτὴ εἰς τὰ σαλόνια τῆς Παρισίνης ἀριστοκρατίας καὶ ἐδέχθη στὸ σπίτι τῆς τῆς κυριεὶς τοῦ μεγάλου κόσμου.

Τὴν Ἀδριανὴν Λεκουβρέρ κατέστησαν ἀκόμη πλέον διάσημον τὸ τραγικὸ τέλος τῆς, ἡ μυστηριώδης περιπέτειος τοῦ θανάτου τῆς καὶ ἡ ἀγνῆσις τοῦ κληροῦ νὰ ταφῇ αὐτὴ εἰς νεκροταφεῖον.

Ἡ Ἀδριανὴ εἶχεν ἐρωτευθῆ τὸν στρατάρχη τοῦ Σάξ, τὸν ἐνδοξὸν νικητὴν τοῦ Σαντενοῦ. Στὸν ἔρωτα αὐτὸν εἶχεν ἀντίζηλον μιαν μεγάλην καὶ εὐγενῆ κυρία, τὴν δούκισσαν ντε Μπουγιόν, ἡ ὁποία ἔτρεφε ἀδυσώπητο πείσμα ἐναντίον τῆς. Σὺ χρόνως διεδόθη ὅτι ἡ Ἀδριανὴ ἀπέθανε δηλητηριασμένη.

Υπάρχει ὁμοίως καὶ μιὰ ἄλλη ἐκδοσις σχετικὴ μετὰ τὸν θάνατό τῆς. Τὸ 1730 ἡ Ἀδριανὴ ἦτο 39 ἐτῶν καὶ στὴν ἀμὴ τῆς ἐμορφίας τῆς. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ ἀββᾶς Μπουρο, πτωχὸς καὶ ἀσημῶς, ἀλλὰ θαυμαστὴς τοῦ ὄρατου, κατώρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ σπίτι τῆς. Προσεκοιμήθη πῶς ἦτο κάτοχος κάποιου φοβεροῦ μυστικοῦ, πού

ΛΗΣΜΟΝ-ΙΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

Ἄγνη φεγγαροπόρροση τῆς γειτονιάς καμάρι,
Ζαφείρια εἴν' τα μάτια σου, ἀτίμητο ζευγάρι.
Εἶπε τα δύο σου μάγουλα τριαντάφυλλα τ' Ἀπριλῆ
Κι' εἴν' κοράλι διαλεχτὸ τὰ κόκκινα σου χεῖλη.
Τὰ ξέπλεκα σου τὰ μαλλιά ποτᾶμι χρυσομένο
Ποῦ τῶνουν, φῶς μου, οἱ ζέφυροι 'ς ταῖς πλάταις σου χυμένο.
Τὰ δόντια σου τὰ δλόπικνα, κλωνιά μαργαριτάρι,
Τὰ δύο σου γαϊτανόφρυδα, τοῦ χρυσαφιού λυγάρη.
Στοὺς δρόμους μέσα σάν περνᾶς, ψηλό μου κυπαρίσι
Ἔχεις μιὰ χάρι πού μπορεῖ νεκροὺς νὰ περιορίσῃ,
Κι' ὅπου κ' ἂν πᾶς, κ' ὅπου σταθῆς, χύνεις χαρὰ μεγάλη.
Ἔχεις μιὰ χάρι ἀλλοιώτικη πού δὲν τὴν ἔχει ἄλλη.
Σ' εἶδα, ναι σ' εἶδα νὰ περνᾶς πολλὰς φορὰς σιμά μου
Χωρὶς νὰ θέλω, ἀπόκρυφα, γοργοχτυγὰ ἡ καρδιά μου.
Σ' εἶδα καὶ μέσ' τὴν ἐκκλησίαν, χρυσὸ μὴ περιστέρι,
Κ' εἶπα : χαρὰ 'ς το σπίτι ἐκεῖ, πού ἔχει παρόμοιο ἀστέρι.
Οὔτε δικαί, οὔτε γνώριμη, οὔτ' ἄλλο τί δὲν σ' ἔχω,
Μὰ ὅτε μοῦ ποῦν πῶς εἶσαι σύ, χωρὶς νὰ ξέρω τρέχω.

(Ζάκυνθος)

† Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΠΟΙΗΣΙΣ

Καὶ ὅταν ἦνοιγες θερμὰ τὰ εὐλογιτὰ σου χεῖλη.
Καὶ εἰς ἐκστάσεις μ' ἔρριπτες ἀγγέλων ὑπερτάτας.
Καὶ ὅταν ἡ καρδιά σου δλόκληρησ ὠμίλει.
Καὶ τότε, κῆρυξ ἄπιστος, καὶ τότε μετ' ἡτάτας !

Καὶ ὅτε μετ' ἡτένεις μετὰ δακρυσμένο ὄμμα
Κ' ἐχρῦσανε τὸ στήθος μου ὠχρὰ ἡ κεφαλή σου
Καὶ τὸνομά μου ἐπαλλε τὸ μαγικόν σου στόμα,
Καὶ τότε, φεῦ, μ' ἐπρόδιε καὶ τότε ἡ ψυχὴ σου !

† ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ἀφοροῦσε τῆ ζωῆ τῆς. Ἡ Ἀδριανὴ, ἀνήσυχη, τὸν ἐδέχθη.

Μὴ νόμιζε, ἔπειτα ἀπὸ τὴν παράτασιν τῆς Ἰοκάστης, ἡ Ἀδριανὴ κατελήθη ἀπὸ τρομερὰν κρίσιν καὶ ἀπέθανε μερικτοῦς πόνους. Ὁ θάνατός τῆς ἐθεωρήθη, φυσικὰ, ὑποπτος. Ὁ Βολταῖρος, ὁμοίως, ὁ ποῖος τὴν περιποιήθη τὰς τελευταίας τῆς στιγμὰς, διεκήρυξε ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶχε προέλθῃ ἀπὸ δηλητηρίασιν. Ἀπὸ τί προήλθεν ὁμοίως ; Καὶ πῶς ἀπέθανε τὸσον ἀφηνιδίας, αὐτὴ ἡ πλήρης ζωῆς καὶ σφρίγγος ;

Τὸ μυστήριον αὐτὸ οὐδέποτε διεφωτίσθη. Ὁ θάνατος τῆς Ἀδριανῆς ἀνεστάτωσε, ὅπως ἦταν ἐπόμενον, τὸ Παρίσι.

Συνέβη ὁμοίως καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη εἰς βάρος τῆς ὀραίης καλλιτέχνιδος. Ὁ κληρὸς, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς, ἀπηγόρευσε πὺ γίνῃ ἐπίσημος κηδεύει. Καὶ ἡ Ἀδριανὴ ἔμεινε ἀταφος καὶ εἶρε ἡσυχίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς γῆς, μετὰ πολλὰς περιπετείας.

Ὁ Βολταῖρος τὴν ἐτραγοῦθησε μετὰ πάθος καὶ εὐκρίνειαν, ἀποχαιρετῶντάς τὴν μετὰ τὸν θάνατόν τῆς...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ Ἑλλήνων μᾶ: παρακαλοῦσι νὰ δρῶσιμεν τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰς δραχμὰς, ὑποσχόμενοι ἀθροῦς ἔγγραφας, δηλοῦμεν ὅτι ἀπὸ 1ης Αὐγούστου ἔσται τοῦτο διὰ λογιστικῶν λόγων, κατηγορησάμεν τὰς ἔγγραφας εἰς λίρας, δολλάρια, φράγκα καὶ λιρέττας, καὶ δοῖμεν τὴν συνδρομὴν μὲν οὖν εἰς 120 δραχμὰς τὸ ἔτος. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἐν Ἀμερικῇ, Αἰγύπτῳ, Ἀγγλίᾳ, Ἰταλίᾳ καὶ ἄλλαχού ἁμογενεῖς, θὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς μοναδικῆς αὐτῆς ἐκμετᾶς καὶ θὰ σπᾶσῶσι νὰ ἐγγροφῶσι συνδρομηταὶ εἰς τὸ «Μπουκέτο».

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ